

A Prelátus 2011. októberi levele

A Mű alapításának újabb évfordulója alkalmából a Prelátus az imádás és a hála érzéseiről elmélkedik, amelyek 1928. október 2-án eltöltötték Szent Josemaría lelkét.

2011.10.10.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Holnap ünnepeljük meg újra annak az évfordulóját, hogy az Istentől származó fény a napnál világosabbá

vált az Alapítónk lelkében. *Domine, ut videam!*, *Domina, ut sit!* – ezzel a kéréssel fordult kitartóan Istenhez serdülőkorától fogva; és az Úr – a Szűzanya közbenjárására – 1928. október 2-án adta meg rá a választ. Arra biztatlak benneteket, hogy idézzétek fel ezt a jelenetet, ahogy azt Szent Josemaría lelki feljegyzéseiben ránk hagyta, hogy így gyakorlati következtetésekre jussunk a mindennapi életünkre vonatkozóan. Egyúttal arra is biztatlak benneteket, hogy mindennap adjatok hálát a Szentháromságnak az Opus Deiért.

Mindannyian jól tudjuk, hogy 1928. október 2-án az Atyánk éppen többnapos lelkigyakorlatot végzett. A harmadik nap reggelén, miután bemutatta a szentmisét, az azt megelőző hónapok és évek során leírt feljegyzéseit olvasva folytatta az imádságát: olyan fényekről volt szó ezekben, amelyeket az Úr adott neki arra vonatkozóan, amit majd kérni

fog tőle. Addig a napig a gondolataiban töredékes formában létezett mindaz, amit Isten az életétől várt, fénysugarak voltak csak, amelyeket nem tudott pontosan értelmezni. A szívében egyre táplálta a készséget arra, hogy teljesítse Isten akaratát, noha nem tudta, mi is az. És ekkor hirtelen e fénytöredékek, e futólagos benyomások Isten akaratáról világossá váltak számára. ***Megkaptam a fényt az egész Műre vonatkozóan, miközben azokat a papírokat olvastam. Egyedül voltam a szobámban két előadás között, megrendülve térdre borultam és hálát adtam az Úrnak, és meghatottan emlékszem vissza az Angyalok Királynője-templom harangjainak zúgására.***[1]

Amint az ebből az önéletrajzi feljegyzésből kiderül, első reakcióként Szent Josemaría egész lényében mélyen meghatódott, ami

külsőleg is egyértelműen
megnyilvánult: Isten e tervét
szemlélve, Őt imádva térdre borult,
mivel – amint XVI. Benedek fogalmaz
– **az imádság egyik jellemző
kifejeződése az, hogy az imádkozó
letérdel.**[2] Ezzel a teremtmény
elismeri, hogy abszolút szüksége van
Istenre, aki nélkül nem létezik, aki
nélkül semmire sem képes. Ezt
megtapasztalva az ember, aki Isten
kegyelmében részesült, **teljes
lényével a Lét felé fordul, aki előtt
áll, a lelkét a felé a Misztérium felé
irányítja, amelytől legmélyebb
vágyainak beteljesülését és az élete
hiányosságainak leküzdéséhez
szükséges segítséget várja.**[3]

Az Isten akaratának ily engedelmes
elfogadását, amely az Atyánk első
lépése volt az Opus Deiben, áthatja
az alázat. E pillanatokra emlékezve
hányszor tett tanúbizonyságot arról a
meggyőződéséről, hogy az Úr
alkalmatlan eszközként használta őt,

hogy világossá váljon, hogy a Mű Istentől származik és nem emberi lelemény szülötte! *Olyan ez, mintha valaki fogta volna egy asztal lábát és azzal – apró gyöngybetűkkel – gyönyörű kéziratot írt volna*^[4] - mondta egy alkalommal.

Visszaemlékezve erre a pillanatra, az Úr közbelépésére a lelkében, így beszélt róla: *Jézus Krisztus nem kért engedélyt, hogy beavatkozzon az életembe. Egyszerűen jött és megjelent: te ezt meg ezt fogod csinálni a kedvemért, és én... mint egy csacsi. Az Úr minden teremtmény Ura. Jogotok van hozzá, hogy belépjete minden ember lelkébe, hogy segítsetek nekik jobbra válni, tisztületben tartva mindenki szabadságát. Néha talán nem fogadnak benneteket szívesen, máskor azonban egyenesen keresnek majd. Világos: ez nemcsak jog, hanem kötelesség a keresztény ember számára: Menjete tehát, tegyete*

tanítványommá mind a népeket!
(Mt28, 19).[5]

Nem lenne benne semmi különös, ha mi, Jézus tanítványai, az isteni feladat nagyságát és a saját erőnk csekélységét látva néha feltennénk magunknak a kérdést: hogy lehet, hogy Isten éppen engem szemelt ki erre a feladatra, hogy lehet, hogy engem hívott, aki oly kicsi vagyok, minden erény és eszköz híján? Szent Josemaría azt tanácsolta, hogy az ilyen pillanatokban nyissuk ki Szent János evangéliumát és elmélkedjünk arról ***a szakasról, amely a vakon született ember gyógyulását beszéli el. Figyeljétek meg, ahogy Jézus sarat kever a föld porából és nyálból, és a vak ember szemére keni, hogy visszaadja a szeme világát (vö. Jn 9,6). Az Úr egy kis sarat használ szemcseppként.***[6]

Majd az Opus Deihez tartozó leányaihoz és fiaikhoz fordulva hozzátette – és e szavak tökéletesen

vonatkoztathatóak minden keresztényre –: ***Gyengeségünk, értéktelenségünk tudatában, de az Úr kegyelmével és jó szándékkal gyógyír vagyunk, hogy fényt adjunk; emberi csekélységünket megtapasztalva isteni erő vagyunk a többiek számára.***[7]

A személyes gyengeségünk sara gyógyírré változik sok más ember számára főként a szentmisében és az imádságban, amikor Isten elé állunk anélkül, hogy elrejténénk a nyomorúságunkat, egyben azzal a meggyőződéssel, hogy szeretett gyermekei vagyunk. A szeretet e kohójában, Krisztus Szívében a lelkünk a Szentlélek működésének köszönhetően egyre jobban azonosul Jézussal. **Így az imádság, amely a szív nyitottsága és felemelése Istenhez, személyes kapcsolattá válik Vele. És noha az ember elfeledkezik a Teremtőjéről, az élő és igaz Isten nem mond le a**

kezdemenyezésről, hívja az embert a titokzatos találkozóra az imádságban.[8] Pontosan kezdjük el a kétszer félórás imádságot, hogy négy szemközt beszéljünk Istennel? Mennyire igyekszünk egy percet sem elvesztegetni ebből az időből?

Az elmúlt hónapok során emlékeztettek benneteket arra, hogy milyen fontos jól végezni a napi elmélkedésünket. Továbbra is hangsúlyozom, mivel – az Atyánk tanítását követve, az Egyház hagyományában gyökerezve – hozzátok hasonlóan meg vagyok róla győződve, hogy ez az egyetlen *fegyver*, amely keresztényekként a rendelkezésünkre áll, hogy Isten dicsőségére győztesként kerüljünk ki a kisebb-nagyobb küzdelmekből, amelyeket a napjaink során meg kell vívnunk.

XVI. Benedek részletesen beszél erről az általános kihallgatások során

elhangzó, az imádságról szóló katekéziseinek egyikében. Annak a titokzatos éjjeli küzdelemnek kapcsán, amelyet Jákob pátriárka vívott egy ismeretlennel, azelőtt, hogy átkelt volna a gázlón, amely elválasztotta a testvérével, Ézsauval való találkozástól,[9] a Pápa a *Katolikus Egyház Katekizmusának* szavaival emlékeztet rá, hogy „az Egyház spirituális hagyománya ebben az elbeszélésben az imádságnak, mint a hit harcának és a kitartás győzelmének szimbólumát vette észre.”[10] Ezt a következőképp fejt ki: **a bibliai szöveg az istenkeresés hosszú éjszakáról beszél, azon harc éjszakájáról, amelyet Jákob azért vívott, hogy megtudja Isten nevét és lássa az arcát; az imádság éjszakája ez, azé az imádságé, amely makacsul és kitartóan kéri Istentől, hogy áldja meg és adjon neki új nevet, új élethelyzetet a megtérés és a bocsánat gyümölcseként.**[11]

Engedjétek meg, hogy
megismételjem: ki kell tartanunk *az*
imádság harcában, anélkül, hogy
bármilyen oknál fogva
elhanyagolnánk az Istennel, az
Atyánkkal való e találkozókat, vagy
engednénk a színvonalból;
beszélgessünk Jézus Krisztussal, a
bátyánkkal, aki megtanít minket
arra, hogyan viselkedjünk mennyei
Atyjával; hagyjuk működni a
Vigasztaló Szentlelket, aki Isten
szeretetében lángra akarja
lobbantani a szívünket. Kérjük Szűz
Mária, Isten Anyja és a mi
Édesanyánk közbenjárását, hiszen Ő
az imádság mesternője, és forduljunk
Szent Józsefhez, az angyalokhoz és a
szentekhez, különösképpen Szent
Josemariához, aki tanításával és
példájával megmutatta nekünk,
hogyan lehet szemlélődő lélekként
élni a világ kellős közepén.

Térjünk vissza azokhoz a szavakhoz,
amelyekkel az Atyánk leírta, mi ment

végbe a lelkében 1928. október 2-án. Miután feljegyezte, hogy térdre borult és imádta Istent az előtte éppen feltáruló isteni terv láttán, hozzátette, hogy a lelke eltelt mély hálával: ***hálát adtam az Úrnak, és meghatottan emlékszem vissza az Angyalok Királynője-templom harangjainak zúgására.***[12]

Aki tisztában van azzal, hogy minden jó Istentől származik és hogy minden értéket, amellyel bír, Tőle kapott, annak az életében a hála együtt jár az imádással: egyazon érme két oldaláról van szó, amelyek elválaszthatatlanok egymástól. Ezért akarta az Atyánk, hogy október 2-a és február 14-e, vagyis azon két nap évfordulója, amelyen az Úr meghatározó módon beavatkozott a Mű történetébe, mély és állandó hálaadás napja legyen az Opus Deiben. És tudjátok, hogyan mutatta ki a háláját? Sok engeszteléssel.

Emeljük hát fel szívünket hálával az Úrhoz. Október 6-a szintén nagyon alkalmas nap e hála kinyilvánítására, hiszen Szent Josemaría szenttéavatásának évfordulóját ünnepeljük, amely arra emlékeztet, hogy el lehet jutni az igazi életszentségre, ahogy az Atyánk tette, aki napról napra hűségesen járt ezen az úton, amely a mindennapi élet rendes körülményei között nyílik.

Bizonyos, hogy ez megköveteli, hogy szüntelenül küzdjünk minden ellen, ami elválaszthat minket Isten szeretetétől; és ez a küzdelem az Úrral való személyes beszélgetésre fordított időben töltődik fel erővel és lendülettel. Jákob éjszakai küzdelme **így válik a hívő számára hivatkozási ponttá az Istenhez fűződő kapcsolat megértésében (...).** Az imádság bizalmat, közelséget igényel, szinte egy jelképes testközeli állapotot nem egy ellenséges Istennel, egy

ellenféllel, hanem egy olyan Úrral, aki megáld és mindig titokzatos marad (...). A szentíró ezért alkalmazza a küzdelem jelképét, amely lelki erőt, kitartást, állhatatosságot foglal magában a kitűzött cél elérése érdekében. És ha az elérni kívánt cél az Istennel való kapcsolat, az ő áldása és szeretete, a küzdelem csúcspontja nem lehet kevesebb, mint az, hogy az ember odaadja magát Istennek, elismerve saját gyengeségét, amelyet pontosan akkor győz le, amikor Isten irgalmas kezébe helyezi az életét.[13]

Abban a pillanatban, amikor Szent Josemaría *meglátta* a Művet, 1928. október 2-án, az Angyalok Királynője-templom harangjait hallotta, amelyek hangosan zúgtak úrnőjük tiszteletére. ***Soha nem hallgattak el számomra***[14] – mondta gyakran az Atyánk. Élete utolsó éveiben, az általa

„campanadának”, figyelmeztető harangszónak nevezett levelei egyikében arra biztatott minket, hogy virrasszunk tovább Isten szeretetében: ***Azt szeretném, ha ez a harangszó örökre bevésné a szívetekbe azt az örömet és virrasztó lelkületet, amelyet az én lelkemben hagytak – azóta eltelt már majdnem egy fél évszázad – az Angyalok Királynője-templom harangjai.***[15]

Augusztusban vissza kellett mennem Pamplonába, hogy befejezzük az orvosi kivizsgálást, amelyet az afrikai út előtt félbeszakítottunk; és 23-án „elszöktem” Torreciudadba. Ott található az Angyalok Királynője-templom egyetlen harangja, amely megmenekült a pusztulástól. Szerettem volna a lehető legtöbb időt eltölteni a kegyhelyen, és a délutáni imádságot a Krisztus-kápolnában végeztem. Mindannyian ott voltatok velem, amikor azt kértem az Úrtól –

ahogy az Atyánk tanácsolta –, hogy tudjunk az Ő odaadására tekinteni, hogy ez segítsen jobban odaadni magunkat. Legyetek biztosak, egészen biztosak benne, hogy képesek vagyunk rá!

A Szűzanya jelen volt az Opus Dei történetének minden fontos állomásánál, ezért magától értetődő, hogy a hálaadásunk is rajta keresztül jut el Istenhez. Kérjük a közbenjárását minden pillanatban, de különösen az ünnepnapjain. Ebben a hónapban több Szűz Mária-ünnep is vár ránk: a Rózsafüzér Királynője október 7-én, a Virgen del Pilar (Oszlopos Szűz Mária) 12-én, aki iránt az Atyánk gyermekkorától nagy áhítatot érzett és szemináriumi éve alatt naponta fordult hozzá és kérte a segítségét – *Domina, ut sit!*, Úrnőm, úgy legyen! – annak megvalósulásához, aminek jeleit a lelkében érezte. Ne felejtkezzünk el arról sem, hogy 1943. október 11-én –

ami akkoriban ünnep volt, hiszen
aznap ünnepelték Szűz Mária
istenanyaságát – kapta meg az Opus
Dei az első írásbeli jóváhagyást a
Szentszéktől.

II. János Pálra emlékezve – idén már
megünnepelehetjük a liturgikus
emléknapját október 22-én –
mondjuk Szűz Máriának nagy
bizalommal: *totus tuus*, egészen a
tiéd akarok lenni, amint ez a szent
pápa, amint a szeretett Atyánk.
Éljünk az emléknapja kínálta
lehetőséggel, és kérjük II. János Pál
közbenjárását az Egyházért, az Opus
Deiért és a Pápáért. Kérjétek a
közbenjárását az én szándékaimért
is.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2011. október 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Apuntes íntimos (Lelki feljegyzések)*, 306 (1931. október 2.), A. Vázquez de Prada: El Fundador del Opus Dei (Az Opus Dei alapítója), I. kötet, 293.o.

[2] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2011. május 11.

[3] *Ugyanott* [4] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések egy családi összejövételről, 1973. december 31.

[5] SZENT JOSEMARÍA: feljegyzések egy családi összejövételről, 1970. május 18.

[6] SZENT JOSEMARÍA: *Levél*, 1957. szeptember 29., 16

[7] *Ugyanott*

[8] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2011. május 11.

[9] Vö. Ter 32,22-32

[10] A Katolikus Egyház Katekizmusa,
2573

[11] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2011. május 25.

[12] SZENT JOSEMARÍA: *Apuntes
íntimos (Lelki feljegyzések)*, 306 (1931.
október 2.), A. Vázquez de Prada: *El
Fundador del Opus Dei (Az Opus Dei
alapítója)*, I. kötet, 293.o.

[13] XVI. BENEDEK: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2011. május 25.

[14] SZENT JOSEMARÍA: *Instrucción
(Útmutatás)*, 1934. március 19., 9.
lábjegyzet

[15] SZENT JOSEMARÍA: *Levél*, 1974.
február 14., 1

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2011-oktoberi-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2011-oktoberi-levele/) (2026.03.11.)